

kirken for religiøst overskudd. Man stilte de teologiske stridsspørsmål i fokus og glemte Guds vakre natur.

Kan kristendom og naturglede møtes igjen i et nytt og forhåpentlig uoppløselig ekteskap? Vi sporer i tiden en bølge av lengsel tilbake til det naturbundne liv. Per Hansson skriver om Mamma Karasjok og Dagfinn Grønset om Anna i Ødemarken. Begge forfattere lar oss stifte bekjenskap med helstøpte mennesker, som i hverdagens strev og slit med den største selvfølgelighet lever sitt kristenliv i nær kontakt med naturkreftene. Her oppleves ingen dualisme mellom natur og overnatur. Himmel og jord flyter sammen til en vunderlig enhet når de priser sin Gud, skaper og frelser. Det er sikkert ennå mange av dem — i bortgjemte daler, langs vår værbitte kyst, i avkroker av vårt land som ikke har latt seg urbanisere. La dem slippe til i våre massemedier, så de kan lære oss det presten ikke preket i kirken.

Alle er vi interessert i naturvern. Kirken henger med på lasset. Det er en kristenplikt å verne Guds skaperverk mot forsøpling. Nå kan naturen forurenses på så mangt et vis. Man kan slippe giftstoffer i skog og mark. Man kan også ta med seg et giftig sinn ut i naturen. Man kan være fylt av hat, egoisme, usunne ambisjoner, kiv og krangel når man slenger sekken på ryggen og legger i vei innover viddene. Da gjør ikke naturen oss gode, men vi gjør naturen ond. Vi etterlater oss åndelig avfall som er som å ta og føle på. Det hersker et skjebnesfellesskap mellom naturen og oss. Under den åpne himmel kan villdyret våkne i oss. Helst ser vi at naturen fører oss til inderlig gudsfrykt. Det er sinnelaget det kommer an på, det vi har i oss før vi legger ut på turen. Så hvorfor ikke kirken først og naturen etterpå?

Sitatene er hentet fra:

1: Salme 93, 4. 2: Salme 65, 8. 3: 1. Mos. 15, 5. 4: Salme 8, 4. — —
— 5: Salme 36, 6. ———. 6: Salme 102, 26 ———. 7: Salme 103,
15 ———. 8: Salme 19, 6 ———. 9: Dom. 5, 31. 10: Jesus Sirak
23, 29. 11: 1. Krøn. 16, 31 ———. 12: Salme 148, 3 ———. 13:
Mt. 13, 25 ———. 14: Mt. 13, 31 ———. 15: Mt. 6, 26. 16: Mt.
6, 28 ———. 17: Apg. 14, 17. 18: Rom. 1, 19 ———.

Vandring i rød-gul høst

KR. DAHLE

«Gå en tur først». Dette var en appell som Norges Idrettsforbund i sin tid sendte ut. Det er mange år siden nå, men appellen har fulgt mange, også meg. Nettopp nå er jeg ikke i vandrerform. Det er vel helst rimelig når en ser seg tilbake. 50 års vanskelig tjenestetid og mange, og for lange arbeidsdager har satt merker etter seg, jeg kjenner det! Men slaget er ikke tapt, ikke viljen heller, og tilstanden er forhåpentlig ikke akutt. Dermed er håpet å komme opp i samme velvære igjen, velværet i å legge noen mil bak seg når en først har fått siget i seg . . . For ødemarken ligger som før og lokker: «takk for nå og velkommen tilbake».

Så går jeg altså. Vandrer. Jeg trækker på moder jord og jeg trækker på moder fjell, jeg eier ikke en kvadratmeter av de områder jeg legger bak meg. Men hagla bærer jeg ikke. I følget har jeg ingen hund heller som kan fly foran meg. Nei, jeg er alene, og får ha tanketråden inne i meg uten å bli forstyrret. Altså er det ingen som vet noe om mine tanker, om de er «syndige» eller om det er et spøkeri om en gang å bringe fram noe som kan vekke uventet oppsikt?

Altså intet våpen følger meg som kan brukes til å knekke liv med, bortsett fra en mygg-kopp som en kan sprøyte av på de grådige myggesvermer som summer i mine ører og blir mer og mer plag-somme jo lenger det lir på dagen.

Så er jeg altså en uskyldig menneskesjel, som ikke har annet ærende ute i naturen enn å samle helse og krefter, som jeg med visse mellomrum har ødslet med. I løpet av ett døgn blir fotturen utrolig lang, så lang at den strekker seg over flere kommuner.

Så stengte jeg kåken i grålysningen i morges og drog ut på vidda som åpnet seg for meg i sitt døsige lys og sin gule fargeprakt.

Foss ved Vassendseter

(Finn Ouren)

10 timer.

Så har jeg igjen opplevd naturperler. Jeg går for å gå. Og er ikke verre stedt enn at jeg med egen hjelp og uten følge kommer meg opp på Forelhogna.

Og så står jeg her. Jeg ser utover fjell og jeg ser utover bygder. Mose og starrgress og lyng skjelver matt og lyser som fakler i septemberluften. Fjellmassene ruver stor og stø og ligner et størknet hav. Høstluften er så klar og blank at du kan skimte Trondheimsfjorden og Trondheim når du ser igjennom kikkert, ja du kan sogar skimte Fosenlandet på andre siden av Trondheimsfjorden.

Men er det ikke rart med naturopplevelsen? Forelhogna blir i en slik stund som et levende vesen, en stødig gubbe som kan ta deg i handa. Og du svarer: «takkt for sist og for den naturglede du fyller meg med, den skjønnhet jeg får se og oppleve, og takk også for den styrke du skjenker meg ved at du er så dryg å kampere med».

Du er som hensatt til en stor domkirke og føler at du vil fylle domens høge hvelv med et hymne: «Nærmere Gud til deg».

Så er jeg hjemme igjen. Jeg gløtter ut gjennom vinduet. Mørkt, men ikke verre enn at jeg skimter konturen av Kløftåsen og Falken og Hogna, som skyter opp mot den stjernestrødde himmelen som ligner ett blått slumreteppe med lyse prikker.

Setra ligger 50 meter herfra. Nå er de gått til ro der borte. Det kløkk svakt i ei bjølle, en hører en kuklav som sparker i båsen. Ellers ligger buskapen og ørter i fred og velvære.

Natten og ensomheten siger innover meg. Det får nå så være. Jeg tør ikke innlate meg på noe «pelmenteri», jeg tør ikke snu tida 50 år tilbake.

Tett inn til vinduet står ei enslig bjørk og suser med sine gule blad i den milde septemberluften. Og det er som om bjørka er en av mine slektninger.

